

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/59/2022
Identifikačné číslo spisu:	2316200728
Dátum vydania rozhodnutia:	24.01.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:2316200728.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Z. L., narodenej XX. S. XXXX, Y. XXXX, zastúpenej advokátskou kanceláriou PAČINDAAK s. r. o., Tomášov, Lesná 12, IČO: 50 063 995, proti žalovanej Obec Šoporňa, Šoporňa 1179, IČO: 00 306 207, zastúpenej advokátom Mgr. Slavomírom Trnkáčym, Bratislava, Záhradnícka 71, o neplatnosť výpovede z pracovného pomeru a iné, vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 10Cpr/1/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 10. marca 2021 sp. zn. 24CoPr/5/2020, takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a.

Žalovanej priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Galanta (ďalej aj „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom z 10. septembra 2020 č. k. 10Cpr/1/2016-258 I. výrokom žalobu o určenie neplatnosti výpovede zamietol, II. výrokom žalobu o náhradu mzdy zamietol a III. výrokom žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Súd prvej inštancie zistil, že medzi žalobkyňou a žalovanou vznikol pracovnoprávny vzťah uzavretím pracovnej zmluvy dňa 12.07.1982. Žalovaná ako zamestnávateľ vydala pracovný poriadok 16.02.2012, v ktorom boli vymedzené pracovné povinnosti zamestnancov. V pracovnej náplni okrem iných povinností žalobkyňa mala vymedzené vykonávať správu miestneho poplatku za vodu a kanalizáciu, poplatky od občanov, faktúry od odberateľov, evidenciu úhrady platieb, vymáhanie nedoplatkov a vykonávať ďalšie práce na príkaz starostu obce. Žalovaná žalobkyňi doručila výpoveď v zmysle § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce dňa 29.09.2015, ktorú si žalobkyňa osobne prevzala v predmetný deň. Výpoveď žalobkyňi bola daná z dôvodu, že prvýkrát na porušenie pracovnej disciplíny bola upozornená žalovanou dňa 24.03.2015, keď nedodrжала prestávku na odpočinok a jedenie v trvaní 30 minút s tým, že pracovisko opustila o 12.05 hod a vrátila sa až o 12.45 hod, kedy ju videl prichádzať starosta obce a zamestnanec obce pán H. L.. Prerušenie pracovnej doby mala zapísané v knihe príchodov a odchodov z pracoviska o 12.05 hod, avšak po príchode na pracovisko nezapísala svoj

príchod z obeda do uvedenej knihy, čím porušila príkaz starostu. Toto upozornenie zobrala žalobkyňa na vedomie dňa 26.03.2015. Druhýkrát bola upozornená na porušenie pracovnej disciplíny dňa 11.09.2015 z dôvodu nezistenia stavu vodomerov v osade Y., nevyčísliť a nezaslať výšku poplatkov pre jednotlivé domácnosti v osade a bola upozornená, že sa jedná o opakované porušenie pracovnej disciplíny a zamestnávateľ bude postupovať v zmysle Zákonníka práce.

1.2. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa dňa 24.03.2015 nedodrжала prestávku na odpočinok a jedenie v trvaní 30 minút. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že medzi písomným vyjadrením a výpoveďou boli rozpory v tom, či žalobkyňa so svedkyňou L. išli spolu zapísať odchod z pracoviska a ohľadne zápisu do knihy. Svedkyňa L. nevedela potvrdiť, že so žalobkyňou išli na obed neskôr kvôli nejakej stránke, pretože túto nevidela a ani nepočula žalobkyňu telefonovať so stránkou, lebo túto skutočnosť jej žalobkyňa oznámila len telefonicky. Žalobkyňa tak podľa súdu prvej inštancie porušila pracovnú disciplínu tým, že nedodrжала obedňajšiu prestávku v trvaní 30 minút, keď žalobkyňa pracovisko opustila o 12.05 hod a do práce sa vrátila o 12.45 hod, kedy ju videl prichádzať na pracovisko starosta obce a zamestnanec obce pán H. L. a po príchode na pracovisko nezapísala svoj príchod do uvedenej knihy. V prípade druhého porušenia pracovnej disciplíny žalobkyňa porušila pracovnú disciplínu tým, že nezistila stav vodomerov v osade, nevyčísliť a nezaslať výšku poplatkov pre jednotlivé domácnosti. Povinnosť žalobkyne nachystať výmery, zoznam neplatičov za vodné v osade, výzvy na nedoplatky a nevyhľadateľné pohľadávky za vodné vyplývala zo zápisnice z porady konanej dňa 23.07.2015 a zabezpečiť stavy vodomerov v osade z porady konanej dňa 30.04.2015. Žalobkyňa sa na tejto porade vyjadrila tak, že požiada pána L. alebo Y., aby ju tam zaviezli a veci dá do poriadku, ktorú povinnosť si nesplnila, pričom úlohu mala ihneď vykonať. Tvrdenie žalobkyne, že nemala fyzicky odpisovať stavy vodomerov v osade, bolo týmto vyjadrením podľa súdu prvej inštancie vyvrátené. Žalobkyňa mala vedomosť o tom, že má odpisovať stavy vodomerov a následne vystaviť faktúry pre domácnosti. Svedkyňa L. potvrdila, že žalobkyňa mala v určenom termíne zabezpečiť odpočet vodomerov v osade. Žalobkyňa e - mailom požiadala svedka D., aby poprosil pána Y. o odpočty, na základe ktorej skutočnosti upozornil pána Y., aby sa spojil so žalobkyňou a dohodli sa na odvoze žalobkyne do osady za účelom odpisu stavu vodomerov. Svedok Y. potvrdil, že žalobkyňa sa ne neho obrátila s tým, či ju autom zoberie do osady, ale viac za ním žalobkyňa neprišla.

1.3. Podľa súdu prvej inštancie žalobkyňa v oboch prípadoch porušila menej závažným spôsobom pracovnú disciplínu, čím v prvom prípade porušenia pracovnej disciplíny porušila § 91 ods. 1 Zákonníka práce, ktorý stanovuje 30 minútovú prestávku na odpočinok na obed a pracovný poriadok zamestnancov žalovanej, ktorý v časti III. článku 11 vymedzil pracovný čas s prestávkou na odpočinok na obed od pondelka do piatka v čase od 12.00 hod do 12.30 hod. okrem štvrtka, ktorý deň je nestránkovým dňom. V druhom prípade žalobkyňa menej závažným spôsobom porušila pracovnú disciplínu neodpísaním stavov vodomerov, čím porušila príkaz starostu na porade konanej dňa 30.04.2015. V oboch prípadoch porušenia pracovnej disciplíny sa súd prvej inštancie riadil závažnosťou týchto porušení, ktoré podľa jeho názoru dosahovali intenzitu menej závažného porušenia pracovnej disciplíny, pretože žalobkyňa porušila Zákonník práce, vnútorný pracovný predpis a dodržiavanie pokynov svojho zamestnávateľa. Za menej závažné porušenie pracovnej disciplíny bolo možné považovať aj nesprávne zapisovanie do evidencie dochádzky. Súd prvej inštancie zistil, že žalobkyňa si inak vykonávala svoju prácu k spokojnosti zamestnávateľa. Na základe nesplnenia pokynu zamestnávateľa podľa potvrdenia starostu vznikla žalovanému škoda vo výške okolo 1000 eur. Súd prvej inštancie nesúhlasil s názorom žalobkyne, že v danom prípade sa mohla dopustiť len neuspokojivého plnenia pracovných úloh. Podstata neuspokojivého plnenia pracovných úloh spočíva v tom, že pracovné úlohy sú zamestnancom plnené, ale nie uspokojivo. V danom prípade ani o jednom porušení pracovnej disciplíny sa nedá hovoriť o menej uspokojivom plnení pracovných úloh, lebo v prvom prípade žalobkyňa prekročila prestávku na odpočinok a obed a nesnažila sa starostovi vysvetliť situáciu ohľadne tohto prekročenia a v druhom prípade si svoju povinnosť ohľadne zistenia stavu vodomerov nezačala ani plniť.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 10. marca 2021 sp. zn. 24CoPr/5/2020 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a priznal žalovanej voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2.1. Odvolací súd konštatoval, že k porušeniu princípu rovnosti sporových strán v neprospech

žalobkyne v konaní pred súdom prvej inštancie nedošlo. Požiadavka žalobkyne, aby súd prvej inštancie vyžadoval vyjadrenie k určitým pojmom vždy od oboch strán a kládol vždy rovnaké otázky obom stranám, by znamenala formalizmus vo vedení konania. V súvislosti s touto odvolacou námietkou žalobkyne bol rozhodujúcim fakt, že strany boli vypočuté v konaní pred súdom prvej inštancie, že mali možnosť vyjadriť sa k všetkým dôkazom vykonaných v konaní pred súdom prvej inštancie, že im bolo umožnené reagovať na všetky tvrdenia protistrany v konaní pred súdom prvej inštancie. Preto podľa odvolacieho súdu porušenie zásady rovnosti nebolo možné vyvodiť zo skutočnosti, že súd prvej inštancie nekládol absolútne rovnaké otázky žalobkyňi a štatutárnemu orgánu žalovanej a už vôbec nie zástupcom strán, keďže prednes zástupcov strán nemožno považovať za dôkazný prostriedok. Žalobkyňi bola počas celého konania pred súdom prvej inštancie daná reálna možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na protiargumenty protistrany, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom za podmienok, ktoré ju podstatne neznevýhodňujú vo vzťahu k žalovanému a tiež jej bol poskytnutý rovnaký priestor v konaní navrhnuť a predložiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a vyjadriť sa k dôkazom navrhnutých protistranou.

2.2. Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobkyne, že súd prvej inštancie jej neposkytol zvýšenú právnu ochranu ako slabšej strane majúcej za to, že súd prvej inštancie mal vykonávať ďalej dokazovanie o tom, že žalovaná zakúpila telefóny po 23.07.2015. Na pojednávaní dňa 10.09.2020 sa štatutárny orgán žalovanej vyjadril, že mobilné telefóny zakupovali vo väčšom počte ako 15 ks postupne, neboli dodané naraz, pričom po zaslaní mobilov od spoločnosti O2 sa tieto nachádzali u prednostu úradu a on ich protokolárne odovzdal jednotlivým pracovníkom. Po tomto novom tvrdení štatutárneho orgánu žalovanej ho žalobkyňa výslovne nepoprela (§ 151 CSP) a preto súd prvej inštancie správne postupoval, keď nevykonával ďalšie dokazovanie o tejto skutočnosti. Odvolací súd mal síce za to, že sa jedná o spor s ochranou slabšej strany, avšak ochrana zamestnanca súdom nie je bezbrehá a nespočíva v ďalšom a ďalšom dopĺňaní dokazovania na preukázanie tvrdenia žalobkyne, hoci sama žalobkyňa ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemala. Z obsahu odvolania nebolo ani zrejmé, aké ďalšie dôkazy ohľadne zakúpenia mobilných telefónov by mal súd prvej inštancie vykonať.

2.3. K odvolacej námietke žalobkyne, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam ohľadne porušenia pracovnej disciplíny žalobkyňou, odvolací súd uviedol, že závery súdu prvej inštancie o tejto otázke považuje za dostatočné. Odvolací súd nad rámec dodal, že dodržanie prestávky na odpočinok a jedenie dňa 24.03.2015 v rozsahu 30 minút v čase od 12.15 hod do 12.45 hod. nebolo žalobkyňou preukázané. V knihe dochádzky mala žalobkyňa zapísaný odchod na prestávku na odpočinok a jedenie o 12.05 hod., čo nebolo medzi stranami sporné a vrátila sa o 12.45 hod, čo rovnako nebolo medzi stranami sporné, pričom žalobkyňa tvrdila, že jej odchod na prestávku sa uskutočnil neskôr a nemala následne možnosť opraviť tento údaj v knihe dochádzky. Žalobkyňa vo vzťahu k tomuto porušeniu pracovnej disciplíny namietala, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil svedeckú výpoveď pani L. a svedeckú výpoveď pani F.. Svedkyňa pani L. síce uviedla, že v predmetný deň išli so žalobkyňou neskôr na obed a neskôr sa vrátili, avšak nevyjadrila sa, koľko prestávka na odpočinok a jedenie skutočne trvala a na žalobkyňou tvrdenú skutočnosť, či chceli opraviť dátum odchodu v knihe dochádzok sa nepamätala. Nebolo tak pravdou tvrdenie žalobkyne, že svedeckou výpoveďou pani L. bolo preukázané, že v predmetný deň dodržala 30 minútovú prestávku, keďže svedkyňa sa nevyjadrila k trvaniu prestávky v predmetný deň. Odvolací súd zároveň poukázal na rozpor výpovede žalobkyne v konaní pred súdom prvej inštancie dňa 13.06.2016, v ktorej výpovedi uviedla, že do knihy dochádzky napísala príchod o 12.30 hod, s jej odvolacou argumentáciou, v ktorej tvrdila, že po príchode na pracovisko bola kniha dochádzok uzamknutá v kancelárii u prednostu. Ani zo svedeckej výpovede pani F. nemožno bez pochybností vyvodiť záver, že žalobkyňa nemohla opraviť údaj v knihe dochádzok, nakoľko sa kniha nachádzala u starostu, keďže svedkyňa sa vyjadrila, že bola svedkom, že kniha sa zabudla vyložiť, avšak nevedela potvrdiť, že uvedené nastalo aj v predmetný deň 24.03.2015. Bez ohľadu na motiváciu k neskoršiemu odchodu na prestávku na odpočinok a jedenie v predmetný deň podľa odvolacieho súdu bolo potrebné prisvedčiť súdu prvej inštancie o nedodržaní doby trvania prestávky na odpočinok a jedenie žalobkyňou.

2.4. Žalobkyňa ďalej namietala záver súdu prvej inštancie, že bola povinná vykonať odpočty vodomero v osade Y., keď v tejto súvislosti spochybňovala pravosť zápisnice z porady zamestnancov Obecného úradu v Šoporni zo dňa 23.07.2015. K uvedenej odvolacej námietke odvolací súd poukázal na to, že správne súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobkyňa neuposlúchla pokyn starostu (odsek 41

odôvodnenia napadnutého rozsudku), ktorá skutočnosť vyplývala z porady konanej 30.04.2015 a dňa 23.07.2015 a odvolací súd sa pridržiaval záverov súdu prvej inštancie uvedených v napadnutom rozsudku. Odvolací súd k uvedenému poznamenal, že vykonaním dokazovaním bolo preukázané, že porady zamestnancov u žalovanej sa konali a zápisnice z nich vyhotovoval prednosta. V zápisnici zo dňa 30.04.2015 bolo uvedené, že úlohou žalobkyne je zabezpečiť stav vodomerov z osady Y. a v zápisnici zo dňa 23.07.2015 bolo uvedené, že úlohou žalobkyne je najneskôr do 25.08.2015 nachystať výmery, zoznam nedoplatkov za vodné a stočné v osade Y., z čoho jasne vyplývala povinnosť žalobkyne uskutočniť odpočet vodomerov v osade Y. Ak žalobkyňa namietala uskutočnenie porady dňa 23.07.2015, o čom mala svedčiť informácia v nej obsiahnutá, že prednosta informoval o pripravách na zrušenie pevnej linky a zakúpenie mobilných telefónov pre všetky kancelárie, k tomu odvolací poukázal na bod 23 svojho odôvodnenia, čo štatutárny orgán žalovanej objasnil vyjadrením, že mobilné telefóny zakupovali vo väčšom počte ako 15 ks postupne, neboli dodané naraz, čo potvrdil aj vo svojej svedeckej výpovedi svedok pán D.. Pokiaľ aj žalobkyňa spochybňovala určitosť pokynu starostu uskutočniť odpočet vodomerov v osade Y., resp. zadanie jej tejto úlohy vôbec, tu odvolací súd zdôraznil, že svedkyňa pani L. potvrdila, že žalobkyňu bol daný termín, dokedy má zabezpečiť odpočet vodomerov v osade Y. a svedok pán D. uviedol, že žalobkyňu bol daný starostom pokyn zistiť stav vodomerov na pracovnej porade, ktoré výpovede svedkov spolu s obsahom zápisníc z porád zamestnancov sú jasným dôkazom o povinnosti žalobkyne uskutočniť odpočet vodomerov v osade Y. v určenej lehote.

2.5. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že súd prvej inštancie sa nesprávne vysporiadal s otázkou, aký všeobecne záväzný právny predpis, či interný predpis žalovanej mala porušiť v prípade prvého porušenia pracovnej disciplíny, odvolací súd poukázal na to, že podľa článku 9 prvá veta a článku 11 odsek 2 Pracovného poriadku zamestnancov Obce Šoporňa v spojitosti s § 91 ods. 1 Zákonníka práce, bolo povinnosťou žalobkyne dodržiavať prestávku na odpočinok a jedenie v trvaní 30 minút, čo žalobkyňa porušila. Ani argument žalobkyne, že súd prvej inštancie neuviedol jasný právny dokument, z ktorého vyplývalo, že žalobkyňa bola povinná vykonať odpočet vodomerov nemôže obstať s poukazom na odôvodnenie napadnutého rozsudku (odsek 35, 38), ktorý správne konštatoval, že žalobkyňa nespĺnila pokyn zamestnávateľa vykonať odpočet vodomerov, pričom nespĺnenie pokynu zamestnávateľa bolo nepochybne zavineným porušením pracovnej disciplíny. Z pracovnej náplne žalobkyne vyplývalo, že k pracovným povinnostiam žalobkyne patrilo aj vykonávanie správy miestneho poplatku za vodu a kanalizáciu, evidencia úhrady platieb, vymáhanie nedoplatkov. Odvolací súd bol toho názoru, že povinnosť žalobkyne vykonať odpočet vodomerov vyplývala z jej pracovnej náplne, keďže pojem správa znamená starať sa, resp. zabezpečiť riadny priebeh, či chod niečoho, v predmetnom prípade miestneho poplatku za vodu a kanalizáciu, keďže bez uskutočnenia odpočtu vodomerov nie je možné správne vyrubiť konkrétne poplatky v konkrétnych domácnostiach. Pokiaľ aj žalobkyňa mala pochybnosť o obsahu svojej pracovnej náplne na porade konanej dňa 30.04.2015, dňa 23.07.2015 jej bol nadriadeným zamestnancom daný jasný pokyn zabezpečiť stav vodomerov v osade Y. v určenom termíne.

2.6. Žalobkyňa namietala, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil intenzitu konania žalobkyne. Zákonník práce rozlišuje dva stupne závažnosti porušenia pracovnej disciplíny - menej závažné porušenie pracovnej disciplíny, ktoré je dôvodom pre výpoveď z pracovného pomeru a závažné porušenie pracovnej disciplíny, ktoré je dôvodom pre okamžité skončenie pracovného pomeru alebo výpoveď. Napriek tomu, že Zákonník práce tieto pojmy nedefinuje a neustanovuje, z akých hľadísk treba pri ich posudzovaní vychádzať, správne súd prvej inštancie konštatoval, že v oboch prípadoch porušenia pracovnej disciplíny sa jednalo o intenzitu menej závažného porušenia pracovnej disciplíny, keď zohľadnil skutočnosť, že žalobkyňa pracovala u žalovaného od roku 1982, od roku 1992 ako samostatný odborný referent, vykonávala svoju prácu k spokojnosti zamestnávateľa, porušenie pracovnej disciplíny nemalo charakter sústavnosti (žalobkyňa porušila pracovnú disciplínu 2-krát) a dôsledok porušenia pracovnej disciplíny (v čase porušenia pracovnej disciplíny) neuskutočnením odpočtu vodomerov a následným nevyrubením poplatkov za vodu a kanalizáciu znamenal chýbajúci príjem v rozpočte obce - žalovaného v sume cca 1 000 eur.

2.7. K námietke žalobkyne, že žalovaná nepreukázala zavinenie žalobkyne na porušení pracovnej disciplíny, resp. že nebol splnený predpoklad zavinenia pre porušenie pracovnej disciplíny, odvolací súd uviedol, že o porušenie pracovnej disciplíny pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním ide vtedy, ak koná zamestnanec (v podobe konania alebo opomenutia) pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním v rozpore s povinnosťami, ktoré mu boli stanovené právnymi predpismi,

internými predpismi, pracovnou zmluvou alebo pokynom nadriadeného vedúceho zamestnanca, pričom porušenie pracovných povinností zamestnancom (protiprávnosť jeho konania) vyjadruje objektívny stav, ktorý tu buď je alebo nie je a ktorý nastáva bez ohľadu na to, či ho zamestnanec chcel spôsobiť alebo vedel, že môže nastať. V prvom prípade porušenia pracovnej disciplíny ani nebolo sporné, že doba trvania prestávky na odpočinok a jedenie je 30 minút a v druhom prípade porušenia pracovnej disciplíny bolo preukázané, že žalobkyni bol daný jasný pokyn uskutočniť odpočet vodomerov v obci Y. jej nadriadeným zamestnancom, hoci žalobkyňa akékoľvek porušenie pracovnej disciplíny popierala. Správne súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že vedomosť žalobkyne o rozsahu jej pracovných povinností bola preukázaná. Tým je dôvodné dané aj zavinenie žalobkyne na porušení pracovnej disciplíny minimálne vo forme nedbanlivostného konania, keďže mala vedomosť o tom (teda vedieť mala a mohla), že svojim konaním v prvom prípade a svojim nekonaním v druhom prípade, môže porušiť pracovnú disciplínu, hoci sa sama spoliehala bez primeraných dôvodov, že porušenie pracovnej disciplíny nespôsobí. Žalobkyňa konala pri porušení svojich pracovných povinností zavinenne, keď nemala žiaden dôvod očakávať, že jej zamestnávateľ bude tolerovať správanie, v rámci ktorého nedodržiava dĺžku prestávky na odpočinok a jedenie a nesplnila pokyn nadriadeného zamestnanca. Odvolacia námietka žalobkyne, že súd prvej inštancie nemal preukázané zavinenie žalobkyne nie je opodstatnená.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzuje z § 420 písm. f) CSP. Dovolateľka žiadala, aby najvyšší súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v spojení s odvolacím súdom zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

3.1. Porušenie práva na spravodlivý proces dovolateľka namietala v súvislosti s vyhodnotením dokazovania pred súdmi nižšej inštancie. Podľa nej sa súd prvej inštancie nezaoberal rovnakým spôsobom dôkazmi predloženými oboma stranami. V rozpore so zásadou rovnosti strán sporu sa zaoberal iba dôkazmi predloženými žalovanou, pričom dôkazy predložené žalobkyňou zostali nepovšimnuté. Navyše odvolací súd sa s takýmto spôsobom vyhodnotenia dôkazov stotožnil. Žalobkyňa preto poukázala na značnú disproporciu v spôsobe vyhodnocovania dôkazov zo strany súdov nižšej inštancie. Tvrdenia žalobkyne a tvrdenia svedkov svedčiacich v prospech žalobkyne, ktoré neboli doložené jednoznačnými priamymi dôkazmi, mali súdy v základnom konaní za nepreukázané, naproti tomu tvrdenia žalovaného, hoc aj bez dôkazov, mali súdy za relevantné. Podľa žalobkyne v napadnutom rozsudku chýbalo konkrétne vyhodnotenie skúmania intenzity porušenia pracovnej disciplíny vo vzťahu k jej osobe. Súdy v základnom konaní si mali vyhodnotiť, či jedno minimálne predĺženie si obedňajšej prestávky a jedno nesplnenie si pracovnej úlohy bolo v porovnaní so vzorným plnením si pracovných povinností žalobkyne počas 32 ročnej praxe takým porušením, ktoré aj napriek vágnosti právnej a zmluvnej úpravy, zakladá spravodlivé dôvody pre platné rozviazanie pracovného pomeru so žalobkyňou. Odvolací súd sa zároveň nevysporiadal so skutočnosťou, prečo si súd prvej inštancie nechal interpretovať obsah pojmov v zápisniciach z porad od právneho zástupcu žalovanej a od žalobkyne ani od jej právneho zástupcu si takéto interpretácie nežiadal. Podľa nej išlo o porušenie rovnosti strán, ak si súd interpretuje pojmy, ktorých interpretácia spadá do jeho výsostnej voľnej úvahy len pomocou názoru právneho zástupcu jednej zo strán. Nerovnosť v hodnotení dôkazov spočívala aj v tom, že súdy tvrdenia svedkýň L. a F. vyhodnotili ako nepreukázané a pochybné, pričom žiadnym spôsobom nevyhodnotili, že tieto tvrdenia môžu preukazovať hoci nie na 100 percent pravdivosť tvrdení žalobkyne. Žalobkyňa zároveň namietala aj vyhodnotenie si hodnovernosti zápisnice z porady zamestnancov konanej dňa 23.07.2015 (v ktorej žalovaná uviedla, že ešte len plánuje zakúpenie mobilných telefónov) a to vo vzťahu k správe od spoločnosti O2 Slovakia zo dňa 15.07.2016, ktorá uviedla, že všetky telefónne čísla boli aktivované už 29.05.2015 a dodávka mobilných telefónov v počte 15 ks bola realizovaná 12.15 a 19.06.2015. Mala za to, že súdy aplikovali rozdielny prístup k stranám sporu, pokiaľ išlo o posúdenie otázky dôkazného bremena k týmto skutočnostiam, ktoré žalovaná nepreukázala. Súdy nižšej inštancie akceptovaním vyjadrenia žalovanej o údajnom zakúpení ďalších mobilných telefónov (oproti 15 preukázaným kusom) povýšili subjektívne tvrdenie žalovanej od objektívneho stanoviska od spoločnosti O2 Slovakia zo dňa 15.07.2016, v dôsledku čoho bez náležitého dôkazu a v rozpore so zásadou rovnosti strán v neprospech žalobkyne akceptovali hodnovernosť zápisnice z porady zamestnancov zo dňa 23.07.2015, v ktorej mala byť žalobkyni uložená úloha, pomocou ktorej žalovaná vykonštruovala dôvod pre druhé porušenie pracovnej disciplíny menej závažným spôsobom. Žalobkyňa bola toho názoru, že

vyžiadanie si objektívneho dôkazu a jeho následne nepredloženie zo strany žalovanej (ohľadom zakúpenia mobilných telefónov) bolo jediným spôsobom ako mohla žalobkyňa objektívne poprieť pravdivosť tvrdenia žalovanej a preto sa nestotožnila s argumentáciou odvolacieho súdu, že z obsahu odvolania nebolo zrejmé, aké ďalšie dôkazy ohľadom zakúpenia mobilných telefónov mal súd prvej inštancie vykonať.

Súdy v základnom konaní zároveň nezohľadnili ani skutočnosť, že svedecké výpovede v prospech žalovanej neboli úplne objektívne, pretože išlo o zamestnancov žalovanej, a brali do úvahy tieto svedecké výpovede ako dôkazy, ktorým dali rovnakú, ak nie ešte väčšiu váhu, než dôkazom navrhnutým žalobkyňou. Zo strany súdov nebola zohľadnená ani skutočnosť, ktorú namietala žalobkyňa a to, že viacerí svedkovia potvrdili, že zápisnice z porád zamestnancov nevideli, ani ich nepodpísali, ale boli uložené u prednostu, teda súdy mali zohľadniť podľa žalobkyne aj to, že prednosta si mohol formulovať znenie týchto úloh aj mierne odlišne. Záverom dovolateľka uviedla, že nerovnosť strán sporu sa prejavila aj pri hodnotení svedeckých výpovedí svedkov F. a Y., keď súd prvej inštancie vyhodnotil tieto svedecké výpovede bez toho, aby boli konfrontované s písomným vyjadrením žalobkyne.

4. Žalovaná sa k dovolaniu vyjadrila a žiadala, aby dovolací súd zamietol podané dovolanie ako nedôvodné a žalovanej priznal náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

6. Dovolateľka porušenie práva na spravodlivý proces namietala v súvislosti s nesprávnym vyhodnotením dôkazov pred súdmi nižšej inštancie, porušením zásady rovnosti sporových strán, nedostatočným odôvodnením napadnutého rozsudku a s tým, že sa odvolací súd nevysporiadal s jej námietkami.

7. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Pojmovým znakom vady zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. f) CSP je, že a) k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom, ktorý b) znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva c) v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Ak dovolateľka vytýka konajúcim súdom nesprávne vyhodnotenie dôkazov, táto námietka je nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania z dôvodu, že prípadné nesprávne hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom, bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie, (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000) ako aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (napr. sp. zn. 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011,

6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012) zastávali názor, že ani prípadná neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli, preto ich treba považovať za naďalej aktuálne.

9. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovolací súd nedisponuje oprávnením dokazovať hmotnoprávne skutky, na to slúži nachádzacie (základné) konanie a konanie na odvolacom súde. Predmetom dokazovania pred dovolacím súdom sú napr. včasnosť a prípustnosť dovolania; skutkový stav a výsledky dokazovania spred nižších súdov sa nemôžu pred dovolacím súdom meniť (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, pri § 442). Dovolací súd bol preto viazaný zisteniami súdov nižších inštancií ohľadom porušenia pracovnej disciplíny menej závažným spôsobom zo strany žalobkyne.

10. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak tieto vady v prejednávanej veci nezistil. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol prečo sa stotožnil s vyhodnotením dokazovania súdom prvej inštancie týkajúceho sa preukázania porušenia pracovnej disciplíny menej závažným spôsobom zo strany žalobkyne.

11. Rovnosť zbraní sa prejavuje ako rovnaká miera možnosti uplatňovania prostriedkov procesného útoku, ale aj procesnej obrany v medziach stanovených CSP. Obsah princípu rovnosti sporových strán v civilnom sporovom konaní sa tak prejavuje ako tzv. funkčná rovnosť, spočívajúca v takom procesnom postupe súdu, aby sa každej zo sporových strán umožnilo v rovnakej miere realizovať svoje procesné oprávnenia napríklad právo navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k dokazovaniu či zúčastniť sa pojednávania atď.

12. Rovnosť účastníkov v konaní (čl. 47 ods. 3 ústavy) súd zabezpečuje vytvorením rovnakých procesných možností na uplatnenie ich práv a plnenie ich povinností. Podstata tejto ústavnej zásady spočíva v tom, že všetci účastníci konania (osobitne strany civilného sporového konania) majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia účastníka (strany sporu), nie je podstatné ani to, ktorý z účastníkov (sporových strán) sa stane žalobcom a ktorý z účastníkov je žalovaný (m. m. PL. ÚS 43/95, II. ÚS 35/02, II. ÚS 121/02, II. ÚS 135/05, IV. ÚS 126/09). Táto ústavná zásada zaručuje len procedurálnu rovnosť v určitom konaní, nie „rovnosť“ v zmysle rovnakého či dokonca želaného výsledku pre každého účastníka takéhoto konania. Aplikácia princípu rovnosti zbraní v postupe konajúceho súdu má zaručiť rozumný stav rovnováhy, v ktorom protistrana môže reagovať na relevantné argumenty druhého účastníka konania, z čoho vyplýva, že je na uvážení konajúceho súdu, či bude predstreté argumenty považovať za podstatné, a ako také ich predloží ku konfrontácii druhej strane. Konajúci súd totiž popri rovnosti účastníkov konania musí zaručiť aj plynulosť a rýchlosť konania, čo predpokladá selekciu len podstatných argumentov, ktoré bude súd predkladať na vyjadrenie protistrane (III. ÚS 402/08, ZNaU 25/09). Z uvedeného vyplýva, že zásada rovnosti účastníkov konania nie je absolútna. Procesnú rovnosť nemožno vykladať tak, že by zákonodarcia nemohol stanoviť rozdielny rozsah procesných práv a povinností v rôznych druhoch konania, musí však rešpektovať rovnaký rozsah procesných práv a povinností v konaniach so zhodným predmetom konania. (I. ÚS 284/2022).

13. Z obsahu spisu nevyplyva, že by došlo k porušeniu zásady rovnosti zbraní a že by dovolateľka bola postupom súdov v základnom konaní na svojich procesných právach akokoľvek ukrátená. Z obsahu tejto dovolacej námietky je zrejmé, že dovolateľka považujú za porušenie zásady rovnosti strán svoj neúspech v spore, resp. právne posúdenie sporu súdom v jej neprospech. Treba si však uvedomiť, že sporové konanie je konaním, kde vždy proti sebe stoja dve strany, ktorých tvrdenia a záujmy sú v zásade protichodné, úloha súdu je práve v tom, aby na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru o (ne)pravdivosti tvrdení tej ktorej strany a prijal právne závery tomu zodpovedajúce. Je teda zrejmé, že jedna strana v spore musí byť vždy tou neúspešnou. Podstata dovolania a jeho dôvodov nemôže byť založená na samotnej skutočnosti neúspechu v konaní a na argumentácii, že súdy mali považovať tvrdenia neúspešnej strany za pravdivé a relevantné. Samotným rozhodnutím súdu a právnym posúdením sporu súdom totiž nemôže dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces a teda ani k porušeniu zásady rovnosti zbraní, pretože sa tým strane sporu neznemožňuje realizovať jej procesné oprávnenia v priebehu konania pred súdom. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalovaný sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania (v súčasnosti strana sporu) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

14. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu, rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Z odôvodnenia rozhodnutí nižších inštancií je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu. Z rozhodnutia oboch súdov vyplýva, na základe akých skutočností dospeli k záveru, že výpoveď zo strany žalovanej ako zamestnávateľa bola platná a žalobkyňa porušila menej závažným spôsobom pracovnú disciplínu. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu, jeho postup vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie nemožno považovať za neodôvodnený, pričom odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu má všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Za vadu zmätočnosti nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

15. Podľa dovolacieho súdu boli súdmi nižšej inštancie zohľadnené aj argumenty a námietky žalobkyne. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v danom prípade sa nemohla žalobkyňa dopustiť len neuspokojivého plnenia pracovných úloh, keďže žalobkyňa v prvom prípade prekročila prestávku na odpočinok a obed a nesnažila sa starostovi vysvetliť situáciu ohľadne tohto prekročenia a v druhom prípade si svoju povinnosť ohľadne zistenia stavu vodomeroz nezačala ani plniť (bod 42 rozsudku súdu prvej inštancie). Na uvedené nadviazal aj odvolací súd, ktorý poukázal na to, že napriek tomu, že Zákoník práce nedefinuje stupne závažnosti porušenia pracovnej disciplíny a z akých hľadísk je potrebné vychádzať, správne súd prvej inštancie konštatoval, že sa jednalo o intenzitu menej závažného porušenia pracovnej disciplíny. Súdy nižšej inštancie sa podľa dovolacieho súdu vysporiadali aj so skúmaním intenzity porušenia pracovnej disciplíny vo vzťahu k osobe žalobkyne, keď poukázali na to, že žalobkyňa pracovala u žalovanej od roku 1982, od roku 1992 ako samostatný odborný referent, vykonávala svoju prácu k spokojnosti zamestnávateľa, porušenie pracovnej disciplíny nemalo charakter sústavnosti a dôsledok porušenia pracovnej disciplíny neuskutočnením odpočtu vodomeroz a následným nevyrušením poplatkov za vodu a kanalizáciu znamenal chýbajúci príjem v rozpočte obce (žalovanej) v

sume cca 1 000 eur. Odvolací súd sa tak stotožnil s kvalifikovaním porušenia pracovnej disciplíny ako menej závažným ako zo strany žalovanej aj súdu prvej inštancie (bod 44 napadnutého rozsudku). Odvolací súd sa vysporiadal aj s tvrdením žalobkyne, prečo si súd prvej inštancie nechal interpretovať obsah pojmov od právneho zástupcu žalovanej a od žalobkyne ani od jej právneho zástupcu si takéto interpretácie nežiadal, keď mal za to, že porušenie zásady rovnosti nebolo možné vyvodiť zo skutočností, že súd prvej inštancie nekládol absolútne rovnaké otázky žalobkyni a štatutárnemu orgánu žalovanej a už vôbec nie zástupcom strán, keďže prednes zástupcov strán nemožno považovať za dôkazný prostriedok. Žalobkyni bolo počas celého konania pred súdom prvej inštancie daná reálna možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na protiargumenty protistrany, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom za podmienok, ktoré ju podstatne neznevýhodňujú vo vzťahu k žalovanému a tiež jej bol poskytnutý rovnaký priestor v konaní navrhnúť a predložiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a vyjadriť sa k dôkazom navrhnutých protistranou (bod 21 napadnutého rozhodnutia). Odvolací súd sa dostatočným spôsobom vysporiadal aj s námietkou žalobkyne ohľadom vykonania ďalšieho dokazovania o plánovanom zakúpení mobilných telefónov, keď uviedol, že na pojednávaní dňa 10.09.2020 sa štatutárny orgán žalovanej vyjadril, že mobilné telefóny zakupovali vo väčšom počte ako 15 ks postupne, neboli dodané naraz, pričom po zaslaní mobilov od spoločnosti O2 sa tieto nachádzali u prednostu úradu a on ich protokolárne odovzdal jednotlivým pracovníkom. Po tomto novom tvrdení štatutárneho orgánu žalovanej ho žalobkyňa výslovne nepoprela (§ 151 CSP) a preto súd prvej inštancie správne postupoval, keď nevykonával ďalšie dokazovanie o tejto skutočnosti (bod 23 napadnutého rozsudku). Odvolací súd sa vysporiadal aj s námietkami žalobkyne ohľadom skutočností, že tvrdenia svedkýň L. a F. vyhodnotil súd prvej inštancie ako nepreukázané a pochybné a ohľadom skutočností hodnoverností zápisnice z porady zamestnancov konanej dňa 23.07.2015 (bod 35 a 36 napadnutého rozhodnutia). Dovolateľka poukázala aj na to, že nerovnosť strán sporu sa prejavila aj pri hodnotení svedeckých výpovedí svedkov F. a Y., pričom podľa dovolacieho súdu sa odvolací súd s touto skutočnosťou tiež vysporiadal dostatočným spôsobom v rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (bod 22).

16. Pokiaľ dovolateľka považovala za procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP nesprávny právny záver súdov nižšej inštancie, dovolací súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy občianskeho súdneho konania dospel najvyšší súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a tiež sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Podľa právneho názoru najvyššieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá žalobkyňou tvrdenú vadu zmätočnosti (§ 420 CSP), zotrval aj judikát R 24/2017 a tiež viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (por. sp. zn. 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018).

17. Zhrnúc uvedené nie je dovolacia námietka dovolateľky o porušení § 420 písm. f) CSP tým, že súdy v základnom konaní nesprávne vyhodnotili dôkazy a nevysporiadali sa s argumentáciou žalobkyne, opodstatnená. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne odmietol (§ 447 písm. c) CSP).

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie o nároku žalovanej na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.